

РЕШЕНИЕ

№ 27037

гр. София, 06.07.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XIV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 19.06.2026 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Анета Юргакиева

ЧЛЕНОВЕ: Мая Сукнарова

Спас Спасов

при участието на секретаря Елица Делчева и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **4523** по описа за **2026** година докладвано от съдия Спас Спасов, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 – чл. 228 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), вр. чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на Н. И. И., чрез адв. Д., против решение № 813/06.03.2026 г., постановено по а.н.д. № 17809/2025 г. на Софийски районен съд. С него е потвърден електронен фиш за налагане на глоба за нарушение, установено с автоматизирано техническо средство серия К № 10786163, издаден от СДВР, с който на жалбоподателя, в качеството му на нарушител, на осн. чл. 189, ал. 4, вр. чл. 182, ал. 2, т. 3 от Закона за движение по пътищата (ЗДвП), за нарушение по чл. 21, ал. 1 от ЗДвП, е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 100 лева (51,13 евро) и жалбоподателят е осъден да заплати на ответника разноски.

С касационната жалба и в писмени бележки се навеждат оплаквания за недопустимост на обжалваното решение, за постановяването му при допуснати съществени нарушения на съдопроизводствените правила, както и за неправилност и необоснованост поради нарушение на материалния закон. Прави се искане, при условията на евентуалност: обжалваното решение да бъде обезсилено като процесуално недопустимо и делото – върнато на районния съд от стадия на конституиране на страните; при неуважаване на това искане – решението да бъде отменено поради допуснатите процесуални нарушения и делото – върнато за ново разглеждане от друг състав на районния съд; а при неуважаване и на това искане – решението да бъде отменено по същество и вместо него да бъде постановено друго, с което изданието електронен фиш да бъде отменен като незаконосъобразен. Претендират се разноски по приложен списък.

Ответникът – Столична дирекция на вътрешните работи, редовно призована, не изпраща

представител и не взема становище по жалбата.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на касационната жалба, като намира както обжалваното решение, така и издадения електронен фиш, за правилни и законосъобразни.

Административен съд – София-град, XIV касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

По допустимостта на касационната жалба:

Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 АПК, от надлежна страна – адресат на неблагоприятен за нея съдебен акт, срещу подлежащо на касационно обжалване решение, поради което е допустима и следва да бъде разгледана по същество.

От фактическа страна:

Въззивният съд е установил, че на 26.10.2023 г. в 12:38 часа мобилна система за видеоконтрол „ATCC CORDON M2“ № MD1197 засякла и заснела товарен автомобил, движещ се извън населено място по [улица] до номер 467, в посока от [улица] към [населено място], със скорост от 120 км/ч, при разрешена максимална скорост за движение извън населено място от 90 км/ч.

Въз основа на тези данни и след извършена проверка за собственост на заснетия автомобил бил издаден електронен фиш серия К № 8295844 срещу Д. К. М. в качеството му на законен представител на юридическото лице – собственик на автомобила. В законоустановения 14-дневен срок той представил в ОПП-СДВР писмена декларация по чл. 189, ал. 4 ЗДвП с данни за лицето, извършило нарушението, ведно с копие от свидетелството му за управление на МПС, вследствие на което първоначално издаденият фиш бил анулиран, а на посоченото в декларацията лице – настоящ касатор, бил издаден обжалваният електронен фиш серия К № 10786163, с който на основание чл. 189, ал. 4, вр. чл. 182, ал. 2, т. 3 ЗДвП, за нарушение на чл. 21, ал. 1 ЗДвП, му е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 100 лева (51,13 евро).

Въззивният съд установил превишението на скоростта за безспорно установено обстоятелство; че техническото средство е разположено и настроено съгласно изискванията на производителя и нормативните предписания и че наличните пътни знаци са проверени преди и след измерването. От протокола и от приложената снимка на нарушението се установяват и точното място на разполагане на камерата и разстоянието до заснетия автомобил.

Авторството на нарушението е прието за категорично доказано въз основа на декларацията по чл. 189, ал. 4 ЗДвП.

Въз основа на установеното районният съд потвърдил ЕФ, приел, че е осъществен състава на нарушение по чл. 21, ал. 1 ЗДвП, за което правилно и законосъобразно му е наложено административно наказание „глоба“ във фиксирания от чл. 182, ал. 2, т. 3 ЗДвП размер от 100 лева (51,13 евро), като превишението на скоростта от 30 км/ч изключва възможността случаят да бъде квалифициран като маловажен по смисъла на чл. 28 ЗАНН.

Решението е правилно постановено и не страда от визиранияте в касационната жалба пороци.

Настоящият състав намира за неоснователни доводите на касатора за недопустимост на обжалваното решение.

Възражението, че Столична дирекция на вътрешните работи не притежава правосубектност и не може да бъде административнонаказващ орган, е неоснователно. Качеството „административнонаказващ орган“ по смисъла на ЗАНН и на чл. 189, ал. 4 ЗДвП е обусловено от нормативно възложената компетентност на съответното ОДМВР да констатира нарушения и да налага административни наказания по арг. от ал. 5, т. 1 на същата разпоредба. Съгласно този текст ЕФ съдържа данни за териториалната структура на Министерството на вътрешните работи, на

чиято територия е установено нарушението, като СДВР е именно такава териториална структура по отношение на нарушения, извършени на територията на С.. Обстоятелството, че СДВР е пасивно легитимирана и за предявени иски по ЗОДОВ за вреди, причинени от органи в нейната система, не изключва и не противоречи на качеството ѝ на административнонаказващ орган по ЗАНН – касае се за различни правни институти с различни предпоставки за възникване на процесуална легитимация.

Разпоредбата на чл. 61, ал. 1 от ЗАНН претърпя изменение с което е предвидено, че при разглеждане на делото от районния съд като ответник по делото се призовава "наказващият орган или учреждението, или организацията, чийто орган е издал акта по чл. 58д, т. 4", като актът по чл. 58д, т. 4 е именно електронният фиш.

При сравнителен анализ на редакциите е видно, че изменението касае допълване на разпоредбата с предвиждането като ответна страна при разглеждане на делото да бъде призоваван "наказващият орган", без да е уточнено по отношение на кой подлежащ на оспорване акт по този закон. Запазена е частта от разпоредбата, която предвижда призоваването при разглеждане на делото пред районния съд като ответна страна на "учреждението или организацията, чийто орган е издал", като обаче е отпаднало посочването на "наказателното постановление или електронния фиш", като тази част е заменена само с "акта по чл. 58д, т. 4".

Това обосновава извод, че призоваването като страна при разглеждане на делото от районния съд на учреждението или организацията, чийто орган е издал акта по чл. 58д, т. 4 от Закона за административните нарушения и наказания, се дължи само в случаите на оспорване на акт по тази разпоредба, а именно - на електронния фиш.

Електронният фиш, т. е. актът по чл. 58д, т. 4 от ЗАНН, представлява електронно изявление, което е записано на съответен хартиен, магнитен или друг носител, създадено чрез административно-информационна система и при отсъствие на контролен орган. Именно поради това и съгласно законовото изискване в него се записва и териториалната структура на съответния орган, на чиято територия е установено нарушението, въз основа на данни от автоматизирани технически средства или системи. При тази законова регламентация при издаване на акт по чл. 58д, т. 4 от ЗАНН законодателят е сметнал, че като страна в производството по оспорване на такъв акт пред районния съд следва да се призове учреждението или организацията, чийто орган е издал това електронно изявление (вж. ТП № 3/28.04.2023 г. по т. д. № 5/2022 г., ОСС от НК на ВКС и ВАС).

Неоснователно е и възражението за липса на надлежно конституиране на страните поради липса на отделен съдебен акт за това. Съгласно същия горесцитиран текст на чл. 61, ал. 1 от ЗАНН „при разглеждане на делото пред районния съд се призовават нарушителят, поискалият обезщетение, включително този по чл. 55, ал. 2, собственикът на вещите, с които е извършено разпореждане или са отнети в полза на държавата, ако не е нарушител, наказващият орган или учреждението, или организацията, чийто орган е издал акта по чл. 58д, т. 4, както и допуснатите от съда свидетели“. Именно това е сторил съдът, съгласно задълженията си, видно и от изрично разпореждане на стр. 17 от делото.

Доводите за нарушаване на чл. 247а, ал. 1 НПК поради липса на качена в електронната папка административнонаказателна преписка не намират опора в закона. Разпоредбите на НПК намират субсидиарно приложение в производството по ЗАНН само доколкото такова препращане е изрично предвидено (чл. 84 ЗАНН) и доколкото касае доказването, а не вътрешната организация на документооборота на съда. Обстоятелството по чл. 247а, ал. 1 НПК за съответствие между хартиеното и електронното дело не съставлява процесуална предпоставка за даване ход на делото, нито касационната жалба сочи конкретно засягане на правото на защита в тази връзка – преписката е била на разположение по делото и страните са могли да се запознаят с нея по общия

ред.

Доводът за прибързано насрочване на делото и произтичащо от това ограничаване на правото на защита е също неоснователен. Своевременното разглеждане на делата е процесуално задължение на съда, а не негово нарушение; касаторът не сочи каква конкретна процесуална възможност е бил лишен да упражни вследствие на насрочването.

Твърдението за формален и недостатъчен доклад на делото не се подкрепя от съдържанието на обжалваното решение, което съдържа подробно и обосновано изложение на приетата за установена фактическа обстановка и на приложимите правни норми, поради което не може да се приеме, че районният съд се е отклонил от изискванията за пълно и всеобхватно разглеждане на спора.

Възраженията, свързани с необходимостта от изясняване на конкретната пътна обстановка и от назначаване на техническа експертиза на обектива на заснемащото устройство и др. правилно не са били уважени.

Според съществуващата практика на ВКС, наказателният съд, респ. въззивният съд в административнонаказателното производство, по силата на препращата норма на чл. 84 от ЗАНН, е длъжен да допуска само доказателства, които са допустими, относими и необходими за изясняване на предмета на доказване, като това задължение е аналогично на уреденото в чл. 164, ал. 4 от ГПК, макар и да не е формулирано по същия начин в НПК. ВКС последователно приема, че съдът не е длъжен да удовлетворява всички доказателствени искания на страните, а само онези, които могат да доведат до изясняване на фактите и обстоятелствата, включени в предмета на доказване, доколкото същите не са установени с други доказателствени средства и способности (вж. решение № 365/11.10.2011 г. по н.д. № 1847/2011 г. на ВКС, I н.о.)

Касаторът не е ангажирал никакви конкретни данни или доказателствени искания, установяващи наличие на извънредни пътни условия, обосноваващи превишаването на разрешената скорост, а бланкетното позоваване на хипотетична възможност за такива обстоятелства не разколебава категорично установеното от техническото средство и протокола за неговото използване нарушение.

Авторството на нарушението е доказано по несъмнен начин чрез декларацията по чл. 189, ал. 4 ЗДвП, подадена от законния представител на собственика на автомобила, ведно с приложено копие от свидетелството за управление на МПС на касатора, съответстващи на изискванията на чл. 188, ал. 1 ЗДвП.

Възражението за настъпила давност също следва да се отхвърли.

В Тълкувателно решение № 1 от 26.02.2014 г. на ВАС по т. д. № 1/2013 г. е прието, че електронният фиш е своеобразен властнически акт с установителни и санкционни функции, който се приравнява едновременно към АУАН и НП, но само по отношение на правното му действие (съгласно чл. 189, ал. 11 ЗДвП), не и по форма, съдържание, реквизити и процедура по издаване. От това следва, че изискванията за форма, съдържание, реквизити и ред за издаване на АУАН и НП, са неприложими по отношение на електронния фиш. Сроковете по чл. 34 от ЗАНН са неприложими, тъй като те регламентират сроковете за съставяне на АУАН, след което се издава наказателно постановление.

След като в ЗАНН не е предвиден срок, в който следва да бъде издаден и връчен ЕФ, на основание чл. 11 от ЗАНН, следва да бъдат приложени правилата, уредени в чл. 80, ал. 1, т. 5 и чл. 81, ал. 3 от НК, а именно - 3 години, но не повече от 4 години и 6 месеца (вж. ТП № 1/27.02.2015 г. по тълк. д. № 1/2014 г., ОСК на НК на ВКС и ВАС). Съгласно чл. 80, ал. 3 от НК, давността за преследване започва от довършване на престъплението (нарушението). Нарушението е извършено на 26.10.2023 г. и към момента на връчване на ЕФ, не е била изтекла предвидената в

чл. 80, ал. 1, т. 5 от НК давност, а и към настоящия момент, не е изтекла абсолютната давност за преследване по чл. 81, ал. 3 във вр. с чл. 80, ал. 1, т. 5 от НК, във връзка с чл. 11 от ЗАНН - 4 години и шест месеца.

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2, предл. първо АПК, вр. чл. 63в ЗАНН, Административен съд – София-град, XIV касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 813/06.03.2026 г., постановено по а.н.д. № 17809/2025 г. на Софийски районен съд

Решението е окончателно